

Жива погребена невѣста.

(Стара истинска случка).

Стариятъ учителъ господинъ Дорковъ ми разказа една стара случка, която всѣки не може да повѣрва.

Това било нѣщо прѣди повече отъ 100 години.

Въ едно малко родопско село се оженилъ красивъ, левентъ юнакъ за гиздава мома румена, отъ добъръ и богатъ родъ. Живѣли честито мѣсець, два-три. Той купилъ хубави, скъпи нанизи да окичи златната шия на млада невѣста. Радва се тя на неговитѣ грижи. Радостъ е тя за старитѣ въ къщи.

Невѣста млада, напета, като пролѣтно цвѣте, като майска пеперуда.

Живѣли честито мѣсець, два, три.

Стара свекърва съ радостъ поглежда гиздава, млада невѣста. Гледа и се радва на нейната тънка снага, на нейното мило лице, на нейната руса коса, на нейнитѣ тънки вѣжди, на нейнитѣ живи очи. Гледа и се радва, ала мълчи, не продумва. Старъ обичай въ село има. Млада булка ще мълчи. До три мѣсеца нѣма дума да продума. Такъвъ обичай въ село има.

Слънцето блѣсти по румени бузи на млада невѣста, но тя все мълчи, търпи, — до три мѣсеца не бива дума да продума. Тежъкъ грѣхъ ще стори, може зло да стане.

Живѣли честито мѣсець, два, три

На глава ѝ тънко було. На рѣцѣ ѝ сребърни гердани. На кръста ѝ сѣрмени колани.

Яде, пие млада невѣста, ала свекъръ и свекърва да не видятъ. Старъ обичай въ село има. Трѣбва да се пазятъ, инакъ грѣхъ ще стори, може зло да стане.

Радва се младъ юнакъ, че има гиздава невѣста, лека като пеперуда, мила като теменуга.

Живѣли честито мѣсець, два, три.

Наближава вече врѣме невѣста да проговори, да яде, да пие прѣдъ свекъръ и свекърва.